

indsatsen over for denne gruppe, og det er vigtigt, at den indsats, der gøres, er tæt på det sted, hvor de lever.

Det lovforslag, vi har her, løser ikke alle problemerne, det giver ikke svarene på alle de spørgsmål, der kan stilles, når det drejer sig om at forbedre samfundets indsats over for de udstødte. Men det giver nogle foreløbige veje. Opgaven handler nemlig bl.a. om at få åbnet de eksisterende tilbud, så de passer til en dårligt stillet gruppe. Det handler om at få udviklet metoder og skabe nogle rammer, også eventuelt nye rammer, som kan sikre, at vi kommer i kontakt med de pågældende, og at vi også tager udgangspunkt i deres behov for livskvalitet. Der behøver ikke at være normalisering i det hele. Hvis man stiller krav om normalisering i det hele over for denne gruppe, når vi nok ikke at løse problemet.

Selve lovforslagets konkrete elementer er, at vi for det første skal have udvidet husvildebestemmelsen, sådan at den også gælder for enlige. Det kan vi støtte. Jeg skal dog sige, at vi i forbindelse med udvalgsarbejdet ønsker at få præciseret, at vi ikke med husvildebestemmel-sudvidelsen får skabt en bestemmelse, som løser samtlige boligproblemer i Danmark. Med andre ord: Vi ønsker ikke at få udvandet fundamentet for, at man kan blive omfattet af husvildebestemmelserne, selv om en udvidelse også bør gælde enlige.

Dernæst drejer det sig om at få skabt en adgang til at oprette bofællesskaber, hvor der kan tildeles støtte til beboerne – en støtte passende til den situation, de er i – og også at få skabt adgang til at etablere væresteder. Det er noget nyt, men alligevel i overensstemmelse med de intentioner, som også slår igennem i andre af de initiativer, regeringen har foreslået omkring denne gruppe. Det forventer vi er en vigtig nyskabelse, og vi kan også se, at der konkret er gemt 200 bofællesskaber og 50 væresteder i dette lovforslag. Det er i hvert fald forudsætningen i den økonomiske beregning, der er lavet.

Så går lovforslaget også ind i § 105-området, og det vil sige bestemmelserne i bistandsloven om forsorgshjem og andre institutioner for hjemløse og for dem, der i øvrigt ikke selv kan håndtere et samfundsliv. Her får vi knyttet det, man kan kalde sociale efterforanstaltninger, til. Vi finder, det er vigtigt, at kommuner og amter følger sagen op, når det drejer sig om de beboere, der har været på § 105-institutionerne.

Så får vi bekræftet, at de særlige krisecentre, der er dukket op for kvinder, kan drives efter § 105, og endelig får vi indført en forsøgsbestemmelse, som kan gøre det lidt mere fleksibelt, hvordan man inden for et lokalområde kan drive et sådant center – man ser altså lidt mindre voldsomt på, om det er kommunen eller amtet, der skal drive det, men sikrer også, at amtet kan gå ind og etablere aktiviteter dér, hvor kommunen af en eller anden grund ikke måtte ønske det.

Alt i alt synes vi, det er en forbedring af de instrumenter, vores kommuner og amter skal have for at løse denne vigtige socialpolitiske opgave, og vi kan derfor støtte lovforslaget.

Tove Fergo (V):

Der skal ikke herske tvivl om, at det ligger Venstre på sinde at sikre den bedst mulige behandling af mennesker, der af den ene eller den anden grund har svært ved at klare sig. Og der kan være mange grunde til, at mennesker ikke kan klare sig, ikke magter at beholde deres bolig, ikke magter at holde kontakten med deres familie og bekendtskabskreds.

Vi ved, at der er psykisk syge mennesker, som på grund af deres sygdom ikke kan holde ud at bo i deres lejlighed. De hører stemmer, og de føler, de bliver chikaneret af naboer osv., og derfor mister de boligen. Den gror til, de får ikke betalt deres husleje. Der bliver oparbejdet en boliggyld osv., og familie og venner bliver betragtet med mistro, og man bliver mere og mere alene.

Vi ved også, at stofmisbrugere ofte er i deres stoffers vold i en sådan grad, at de bruger pengene på det næste fix i stedet for at bruge dem på at betale deres husleje, og til sidst mister de deres bolig. Og vi ved, at alkoholikere mange gange mister arbejde, familie og hus og hjem. Men vi ved også, at der er mennesker, som lever som vagabonder, landevejsriddere, vor tids landevejsriddere, og de mennesker vil aldrig kunne blive fastholdt i en bestemt bolig.

Det spørgsmål, Venstre stiller sig i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag, er så: Hjælper dette lovforslag på disse menneskers situation? Der er foretaget mange undersøgelser af, hvem det er, der bor på herberger og forsorgshjem, og det viser sig, at for en stor dels vedkommende er det psykisk syge, det er misbrugere, mennesker med misbrugsproblemer, og Venstre mener ikke, at et herberg eller et forsorgshjem er det rigtige sted for en psykisk syg.